

[Landbrugsministeren]

produktionen, og det vil jeg ikke på forhånd anse for at være helt urimeligt. Korn er jo også nu en overskudsproduktion, og korn er sikret ved interventionssystemet på en sådan måde, at kornprisen følger med op, mens svinekødsprisen, der ikke har den samme sikring, ikke følger med kornprisen op, med det resultat, at de landmænd, som nøjes med at dyrke korn, har fordelene, mens de landmænd, som har det meget arbejde og det store økonomiske ansvar ved at forsøge at lave en animalsk produktion i svine-sektoren, kommer til at betale prisen. Så det kunne måske godt være, vi skulle overveje, om det ikke var rimeligt, at vi flyttede lidt af byrderne fra den animalske produktion over på kornproduktionen.

Hr. Tang Sørensen havde en bemærkning om, at nu skulle statsministeren og landbrugsministeren se at få øjnene op for problemerne. Jeg mener ikke, at vi i de taler, som henholdsvis statsministeren og jeg har holdt i det høje ting i det seneste års tid, har skjult, at vi erkendte, at der var problemer. Så der er vist ingen grund til, at hr. Tang Sørensen er ligesom lidt bedreviddende i den retning.

Men hr. Tang Sørensen samvittighed er selvfølgelig ikke den bedste, og det er der al mulig grund til at den ikke er, for hvert eneste forslag, der er fremsat i det høje ting for at afhjælpe denne situation, har fremskridtspartiet med hr. Tang Sørensen i spidsen jo stemt imod. Hver eneste gang der af regeringen er foreslået noget, som skulle være med til at hjælpe landbruget over en vanskelig situation, har hr. Tang Sørensen og fremskridtspartiet stemt imod.

Jeg ved ikke, om hr. Tang Sørensen har skiftet opfattelse på det sidste, men jeg hørte da, at han hilste venstres udspil velkommen. Og da venstres udspil for en stor dels vedkommende er et genopkog af det, som den nuværende socialdemokratiske regering allerede har gennemført, kan jeg forstå, at hr. Tang Sørensen har skiftet opfattelse med hensyn til de forslag, som venstre nu bekendtgør som venstres forslag, men som allerede er gennemført af det foregående folketing. Det gælder gældssaneringsordningen, det gælder rentetilskudsordningen, det gælder hjælpen til de tørkeramte landmænd osv. Alt dette har hr. Tang Sørensen og hans parti stemt imod.

Vi har i den nuværende regering været enige om, at skulle vi gennemføre noget, som skulle være til støtte for landbruget, skulle vi i hvert fald ikke forvente hjælp hos fremskridtspartiet. Det har vi ikke skullet indtil dette øjeblik.

Hr. Rahbæk Møller og hr. Alfred Hansen har selvfølgelig indvendinger imod EF-politikken. Nogen løsning på, hvorfra vi skaffer de milliarder af kroner, vi i givet fald manglede, hvis vi ikke var medlem af EF, har de selvfølgelig ikke. Hr. Alfred Hansen skal have det klemt ud mellem sidebenene hver eneste gang, uanset om det forekommer aldrig så ulogisk i den debat, vi i dette øjeblik har.

Jeg vil gerne sige til hr. Rahbæk Møller, at Danmarks medlemskab af EF kan vi selvfølgelig diskutere ud fra mange synspunkter. Men at vi betaler 2 pct. af udgifterne og får 6 pct. af indtægterne, at vi får 3 gange så meget tilbage, som vi betaler til den fælles landbrugspolitik, kan dog vist ikke undgå at gøre indtryk i en situation, hvor vi diskuterer landbrugets problemer.

Hr. Alfred Hansen siger, at der er nok mange landmænd, der vil ønske sig tilbage til dengang, da udbud og efterspørgsel bestemte prisen. Jeg vil gerne sige, at det kan hr. Alfred Hansen i hvert tilfælde ikke huske. Og selv om han skulle være historielærer, kan han vel ikke engang i historien finde en situation, hvor udbud og efterspørgsel på landbrugsområdet har bestemt prisen. Det har jo nemlig aldrig været situationen, og det ville heller ikke blive situationen i dag, såfremt Danmark stod uden for EF, for så skulle vi til at afsætte vores produktion for ca. halvdelen af den pris, vi får, og som vi er sikret i EF. Så ved jeg ikke, hvordan hr. Alfred Hansen ville sikre de midler, der kom til at mangle i, at landbruget kunne producere til nogle priser, som allerede i dag ikke er høje nok til at dække omkostningerne.

Hr. Kurt Hansen mener, at enhver støtte resulterer i jordprisstigninger. De støtteordninger, som regeringen og folketinget har gennemført i det seneste år, kan jo ikke kapitaliseres, for det første fordi de bortfalder ved ejerskifte, og for det andet fordi de kun gælder i 3 år. En kapitalisering af denne form for støtte tror jeg altså ikke der er tale om. Derimod tror jeg, at en kapitalisering vil finde sted af en vedvarende støtte som f. eks. en fjernelse af ejendomsskatterne.